

наха предъ нея; това като видѣ Прасковія на-
даде единъ скорбный выкъ, и като тя сама
предъ тѣхъ на колѣнѣ припадна. “Какво е
“ това, отче мой извика; Богъ, самый Богъ е
“ кой-то все направи! нека благодариме него-
“ во-то предвидѣніе за чудо-то кое-то оуъ на-
“ прави. „ Игуменка-та и инокини-те ѣ, умиле-
ни на това зрѣніе паднаха на колѣнѣ, и тѣ
наедно съ благополучно-то семейство отдаваха
камто Бога благодареніе.

Най нѣжни-те цѣлованія послѣдоваха то-
ва умилно чувство; но едри слезы рониха отъ
очи-те майчини верху забулена-та си дщеря.

Благополучіе-то, кое-то Лопулово-то се-
мейство отъ какъ ся бѣше собрало неможеше
много да ся продолжи. Религіозно-то состояніе,
кое-то Прасковія пріяла бѣше, наказување ста-
ры-те родители отъ дщеря си отдѣленни да
живѣятъ, и ново-то раздѣлейіе виждаше имъ
ся още по строго отъ перво-то, защо-то за-
губоваше всяка надежда. Средства-та не ги
упростяваха въ Нижни да стоятъ; майка ѣ и
маше родители у Владимиръ, кои-то ги выкаха
при тѣхъ да идатъ да сѣдатъ; и така нужда-та
ги направи да ся склонятъ на слѣдно-то това